

Човѣчеството възприело алкохола съ отворени обятия. Обща радост закипѣла навсѣкжде.

Чудесното питие действувало бързо. Нещастнитѣ се чувствували щастливи, болнитѣ — здрави, беднитѣ — богати, богатитѣ — доволни, скжперницитѣ — щедри. Настжпило това, което арабският алхимикъ искалъ да създаде.

За нещастие, не следъ много време, въ страната повѣялъ ужасъ и смъртъ. Никое щастие не е щастие, щомъ то не е вѣчно. Започнали да употрѣбаватъ алкохола все повече и повече. И той се отплатилъ. Богатитѣ скоро станали бедни, беднитѣ изпаднали въ още по-голѣма сиромашия, силнитѣ отслабнали, болнитѣ станали още по-болни, нещастнитѣ изпаднали въ отчаяние.

Навредъ настжпили сиромашия, гладъ, убийства, смъртъ . . .

Тѣй казва легендата. Дали така е билъ откритъ алкохолътъ, не се знае. Може да е вѣрно, може и да не е. Вѣрното е това, че тази отровна, смъртоносна рѣка и до днесъ залива цѣлото човѣчество и му нанася неизброими щети.

